

Arrest

nr. 65 978 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gelet op het proces-verbaal van 12 juli 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 mei 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een minderjarige etnische Albanees afkomstig uit Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. Uw ouders hadden in Kosovo sinds twee jaar echtelijke problemen die

ertoe leidden dat uw moeder terug bij haar ouders in Katundi i Ri introk. Uw jongere broer en zus gingen met haar mee, maar u besloot bij uw vader te blijven aangezien u altijd al een betere band met hem had en u aan de kant van uw vader stond. Een paar dagen nadat uw moeder naar haar ouderlijke huis was vertrokken kreeg uw vader telefoon van zijn schoonbroer Haxhi die ermee dreigde u en uw vader te vermoorden als uw vader uw moeder niet terug in huis zou nemen. Een maand later kwam uw oom Haxhi naar jullie huis toen uw vader niet thuis was. Haxhi was erg kwaad en vroeg u waarom u niet mee met uw moeder was gegaan. U wist niet wat doen en had schrik dat Haxhi u zou slaan. U ging naar buiten waar u uw vader opbelde. Toen jullie samen thuiskwamen, was Haxhi weg. Uw vader was kwaad op Haxhi en ging met de ouderen van zijn geboortedorp Rugovë spreken. U wist niet wat er besproken werd en wat de ouderen uw vader hadden aangeraden. U dacht niet dat uw vader naar de politie ging met de bedreigingen van uw oom Haxhi aangezien er in de Kanun staat dat deze problemen door de betrokkenen zelf opgelost moeten worden en men hiermee niet naar de politie mag gaan. U had in Kosovo tevens last van fistels waardoor u niet goed kon zitten. U ging hiermee naar het ziekenhuis van Pejë waar u injecties en medicatie kreeg voorgeschreven. U was niet tevreden over deze behandeling maar de dokter verzekerde u dat dit de enige behandeling was die u kon krijgen. Niet lang nadat uw vader met de ouderen van zijn dorp was gaan spreken, stuurde hij u naar België, waar u op 7 juni 2010 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst bedreigd of vermoord te worden door de familie van uw moeder. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaars paspoort, uitgereikt op 1 april 2010 te Pristina; uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 5 oktober 2009; en een persoonlijke verklaring van uw vader, d.d. 16 maart 2011, waaruit blijkt dat u omwille van de bedreigingen van uw oom Kosovo heeft verlaten.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de door u aangehaalde problemen met uw familie van intrafamiliale, interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Het feit dat uw moeder terug naar het ouderlijke huis was getrokken kon niet aanvaard worden door uw ooms die u en uw vader hierdoor dreigden te vermoorden. Noch met de Kosovaarse autoriteiten noch met andere medeburgers in Kosovo had u problemen (CGVS, p. 11-13, p. 16). U vermoedde weliswaar dat de problemen tussen de familie van uw moeder enerzijds en u en uw vader anderzijds iets te maken hadden met de Kanun. Er dient echter gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, waaruit blijkt dat, hoewel niet volledig kan worden uitgesloten dat elementen van het traditionele gewoonterecht in bepaalde regio's en in bepaalde constellaties verder worden gebruikt, deze vorm van het recht in eigen handen nemen in Kosovo nauwelijks nog bestaat en dat het gebruik ervan door velen ook als achterhaald wordt beschouwd.

U heeft niet aangetoond dat u als gevolg van de door u aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen of eventuele problemen in de toekomst met de familie van uw moeder geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 15). Noch u noch uw vader deed van de bedreiging van uw oom Haxhi na de scheiding van uw ouders melding bij de politie (CGVS, p. 11, 16; verklaring vader in het administratieve dossier). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u denkt dat er in de Kanun staat dat men deze problemen zelf moet oplossen en men hiermee niet naar de politie mag stappen (CGVS, p. 11-12, 16) is enkel een vermoeden van u en bovendien niet afdoende ter verantwoording hiervan. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de Kanun, die het Albanese gewoonterecht, waaronder bloedwraak en vendetta regelt, fundamenteel onverenigbaar is met de normen van een rechtstaat. Misdaden, welke ook, worden steeds van overheidswege bestraft. In dit verband blijkt uit de hierboven genoemde informatie bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van

de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er dient tot slot gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals reeds aangehaald, niet heeft gedaan.

Wat tot slot uw medische problemen betreft – u heeft last van fistels waarvoor u reeds in Kosovo behandeld werd en u in België geopereerd werd, en u heeft last van huiduitslag (CGVS, p. 14-15) – dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit waaraan niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de "Schending van het art. 48/3 en art. 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van het recht van verdediging; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting."

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaarde Kosovo te zijn ontvlucht omwille van familiale en medische problemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vage verklaringen aflegde inzake elementaire gegevens die de kern raken van zijn asielrelaas. Verzoeker wist niet waarom zijn ouders ruzie hadden, noch wanneer en waarom zijn moeder hun woning verlaten had, noch of dit haar eigen beslissing dan wel die van zijn vader was (gehoorverslag CGVS, p.8). Verder is verzoeker geheel onwetend inzake de actuele stand van zaken en weet hij niet of zijn vader pogingen heeft ondernomen om zich te verzoenen met zijn schoonfamilie, niettemin hij na aankomst in België nog telefonisch contact had met zijn vader en zijn vader hier zelf op wijst in de "persoonlijke verklaring" die verzoeker neerlegde (gehoorverslag CGVS, p. 11-13). Een dergelijke eenzijdige verklaring van zijn vader kan echter verzoekers asielmotieven bezwaarlijk adstrueren nu dit een subjectieve en persoonlijke verklaring is die werd opgemaakt voor onderhavige procedure. Voor zover verzoeker betrokken raakt bij een levensbedreigend conflict en hierdoor naar het buitenland dient te vluchten, mag immers verwacht worden dat hij dit doet na rijp beraad en overleg en dat hij de feiten en gebeurtenissen concreet kan toelichten, minstens dat hij zich hierover informeert wanneer hij er de kans toe krijgt. Dat verzoeker hiertoe geen inspanningen ondernam, klemt temeer nu hij wel in staat bleek zijn reis naar België te organiseren. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor de talrijke hiaten in zijn verklaringen, dit tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas fundamenteel aan, minstens de ernst ervan.

3.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De

commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en verzoeker niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Geneve.

3.3.1. Verzoeker voert aan dat *“triviale en/of familiale problemen kunnen plots een heel andere wending krijgen en aanleiding geven tot bloedwraak/eerwraak”* en argumenteert dat *“ook vervolgingsproblemen op basis van de ‘bloedwraak / eerwraak’ gestoeld op het gewoonterecht worden door de UNHCR erkend als vervolgingsfeiten die aanleiding geven tot de vluchtelingenbescherming als blijkt dat de overheid onvoldoende bescherming kan bieden”*.

3.3.2. Verzoekers asielrelaas steunt louter op blote beweringen die niet worden gestaafd noch geobjectiveerd. Verzoeker toont niet aan waarom hij door de familie van zijn moeder gevisieerd zou worden omwille van een conflict tussen zijn ouders waar hij niet bij betrokken is en dat dermate discreet werd gehouden tussen het koppel dat verzoeker er zelfs geheel onbekend mee is.

3.3.3. Voorts toont verzoeker niet aan dat een echtelijke ruzie plaatsvond, noch dat deze escaleerde tot een familieruzie, laat staan dat dit tot bloed- of eerwraak zou leiden. Dit klemt te meer nu verzoeker evenmin weerlegt dat zijn familie dermate traditioneel is dat ze zich nog zouden beroepen op wat door velen in Kosovo als achterhaald wordt beschouwd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoekers relaas is een opeenvolging van hypothesen en beweringen. Noch de echtscheiding wordt aangetoond, noch de familieruzie, noch dat deze escaleerde, noch dat hiervoor in Kosovo geen bescherming kon gevonden worden of dat er desgevallend geen geweldloze oplossingen mogelijk waren om het conflict te beslechten. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich van het gezin kon distantiëren nu hij inmiddels meerderjarig geworden is. Dat verzoeker omwille van een conflict tussen zijn ouders nood zou hebben aan internationale bescherming kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Waar verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen om “bijkomend onderzoek” te verrichten stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht. Verzoeker brengt overigens zelf geen ernstige elementen en/of objectieve informatie aan waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK